

ισχυρά προστατίς τῆς ὀλιγορρηθείσης Ἐκκλησίας καὶ ἀντιλήπτω τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν. Ἐσο θεμέλιον ἀκράδαντον παγίου τάξεως, ἀσφαλείας καὶ ἡσυχίας, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος ἀπάντων τῶν ἀγαθῶν τοῦ τε παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς πατρίδος Σου.

Τὴν χαρμόσυτον ἔλευσίν Σου, Μεγαλειοτάτη, αἱ ἀκταί, αἱ πλειάδες νῆσοι τῆς Μεσογείου, προαγγελθεῖσαν ἐκ τοῦ περίπλου τῆς φερωνύμου Σου ἱερᾶς νῆδος, ἣν οἱ ἐν Ἀλβιωνῇ Ἕλληνες ἀπέστειλαν, ἐσκήρτησαν χαίρουσαι, ὅτι ἤρξατο τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ τῆς ὑπὲρ αὐτῶν μερίμνης τῆς προνοίας τοῦ Ὑψίστου.

Εὐλογημένον εἴη καὶ δεδοξασμένον ἐς αἰὲν τὸ πανόλβιον ὄνομά Σου ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς καὶ ἐνδόξοις πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς Σου. Ἀμήν.

Στρατιωτικὴ παρέλασις.

Μετὰ τὴν τελευτὴν ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς ἀνάσσης, ἐνθουσιώδως ἀνευφημοῦμενος, ἀπέρχεται εἰς τὰ ἀνάκτορα, μετὰ μικρὰν δ' ἐν αὐτοῖς διαμονὴν κατέρχεται εἰς τὴν μεγάλαν τῶν ἀνακτόρων κλίμακα σὺν τῷ πρίγκιπι Ἰωάννῃ, τῇ κομίσῃ Κουσουλέφ καὶ ἄλλοις τῶν ἐν τέλει καὶ θεᾶται παρέλασιν τῶν διαφόρων ταγμάτων τῆς ἐθνοφυλακῆς καὶ τῶν σωμάτων τοῦ στρατοῦ. Αἱ ζητωκραυγαὶ τοῦ πλήθους ἐννοεῖται ὅτι οὐδαμῶς διεκόπησαν κατὰ τὴν παρέλασιν. Ταύτης ἀξιάσης, οἱ ὑψηλοὶ αὐτῆς θεαταὶ χαιρετῶσι τὰ πλήθη, ἅτινα ζωηροτάτας ἀναπέμπουσι ἐπευφημίας, καὶ ἀνέρχονται εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἡ ἡμέρα ἦν ψυχροτάτη, δύσαντος δὲ τοῦ ἡλίου τὸ ψυχρὸν ἐπινύξινε, καὶ ὅμως τὰ πλήθη ἐπλήρουν τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας. Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τὰ τηλεβόλα ἐχαιρέτησαν τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας,

Ἡ ἐσπέρα.

Τῇ ἐσπέρᾳ αἱ διάφοροι μουσικαὶ τῶν σωμάτων ἐπαιάνισαν τὴν ὑποχώρησιν, λόχος δὲ τοῦ πεζικοῦ καὶ ἕτερος τῶν ἀκροβολιστῶν, λαμπαδηφοροῦντες, περιήρχοντο τὴν πλατείαν τῶν ἀνακτόρων ἐν μέσῳ τῶν ζητωκραυγῶν τοῦ πλήθους. Ἡ πόλις πᾶσα ἦν λαμπρότατα πεφωταγωγημένη, ἀπὸ τῶν δημοσίων κτιρίων μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ πτωχοῦ. Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ νύξ προὔχῳρει τοσοῦτον ὁ χειμὼν καθίστατο δριμύτερος. Τὰ πλήθη ἤρξαντο ἀπελπιζόντα περὶ τῆς καὶ αὐτῆς ἐμφανίσεως τῶν ἡγεμόνων, ὅτε ἄμαξαι ἀνοικταί, τῇ ἐνδεκάτῃ τῆς νυκτός, ἐφάνησαν ἐξερχόμεναι τῶν ἀνακτόρων. Ὁ λαὸς ἐν ἀβάτῳ ἐνθουσιασμῷ ὑπεδέξατο τὰς Α.Α. Μ.Μ. Οἱ εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν ἀποχωρήσαντες ὤρμησαν ἐκτὸς αὐτῶν κατὰ τὰς πρώτας ζητωκραυγὰς οἱ βασιλεῖς διήλθον τὰς ὁδοὺς Ἑρμοῦ, Αἰόλου, Σταδίου, τὴν Λεωφόρον τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὰς πλατείας τοῦ Συναγώματος, Πανεπιστημίου, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ὅπου παιανίζουσας τῆς μουσικῆς ἔστησαν ἐπ' ὀλίγον, ἐν μέσῳ τῶν ἀνευφημιῶν τοῦ λαοῦ. Τοιαύτη ἡ εἰσόδος τῆς πρώτης μετὰ αἰῶνας ἀνάσσης τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος καὶ ἡ ἐπάνοδος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν πρωτεύουσάν αὐτοῦ, ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ἐφ' οὗ τὴν ἰσχύιν αὐτοῦ ἐβάσισε, καὶ ὃν ἠγάπησε καὶ ἀγαπᾷ ὡς ἐλάτρευσε καὶ λατρεῖται καὶ τὴν χαριτόδοτον αὐτοῦ παρέδωκεν.

Ἐντυπώσεις περὶ τῆς βασιλείας.

Ἡ τότε ἐκδιδόμενη ἐφημερὶς Ἐθνὸς ὑλάξιδου πῶς ἐξεφράζετο περὶ τῆς νσαρᾶς βασιλείας:

«Οὐδεμία τῶν εἰκόνων, ὅσας εἶδομεν, ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὴν βασιλίσσαν, ἥτις εἶνε πολὺ ὠραιότερα ἀπὸ τὰς εἰκόνας. Ἐκεῖ ἀχάρτημα ἀποκλίνει εἰς τὸ ὑψηλὸν καὶ εἶνε ὠραιότητος σπανίας, λευκὴ καὶ εὐειδὴς τὴν ὄψιν, ἀξία τῶν Ἑλλήνων βασιλίσσα. Ἐφθόρει ἐνδύμα μεταξωτὸν ἀπλοῦν, φέρουσα καὶ ἐπενδύτην ἐπίσης ἀπλοῦν. Ἦτο λιτὴ καὶ αὐτάρκης τὸ ἐνδύμα· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐφθόρει πῖλον λευκόν. Ὅσοι εἶδον τὴν βασιλίσσαν νύχαρ-σθέντες ὑπερβαλλόντως, ἐπήνεσαν τὴν ὠραιότητα καὶ ἐπεδοκίμασαν τὸ λιτὸν καὶ αὐταρκές τοῦ ἐνδύματος. Τοῦτο ἔστω ἀρκοῦν παράδειγμα εἰς τὰς κυρίας τὰς πολυτελῶς ἐνδυόμενας».

Κυρία δ' ἐξ Ἀθηνῶν ἔγραφεν· «ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἀφίκετο ὠραιότερος παρὰ ποτε, τὸ δὲ κατὰ τὴν ὑπερδύσειον διαμονὴν αὐτοῦ κατέστησεν αὐτὸν βασιλικώτερον, μεγαλοπρεπέστερον ἢ πρὶν. Ἡ βασιλίσσα Ὅλγα ἀντιπροσωπεύει τὴν πρώτην ἀνοιξιν τῆς

ζωῆς. Ἡ μορφή της εἶναι ἀγγελικὴ· ἡ φυσιογνωμία, τὸ ἀλθρὸς παιδικὸν καὶ ἀφελές μειδιᾶμά της, ὑπόσχονται καλὴν βασιλίσσαν. Τὸ ἐρατεινὸν ἀνάστημα αὐτῆς, ἀρκούντως ἀνεπτυγμένον ὡς πρὸς τὴν τόσον τρυφερὰν ἡλικίαν της, συνάμα δὲ καὶ ἀναλόγως εὐρώστον, προμηνύει σταθερὰν ὑγίειαν. Θὰ ἔχωμεν κληρονόμους, θὰ ἔχωμεν κληρονόμους τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου».

«... Ἦμιν ὀπισθεν σχεδὸν τῶν Αὐτῶν Μεγαλειοτήτων καθ' ἣν στιγμήν ἀπεσύροντο ὅπως εἰσέλθωσιν εἰς τὰ ἀνάκτορα. καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἡ στιγμή ἐκείνη, καθ' ἣν ἀπέραντοι ζητωκραυγαὶ ἐπλήρουν τὸν ἀέρα ἡτο στιγμή ἱερὰ δι' ἅπαναν τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν. Ἡ καρδίᾳ μου τὴν ἡσθάνθη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνέδυσαν θερμὰ δάκρυα...»

Καὶ μετὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τῆς εὐγινούς κυρίας, ἥτις προέδλεπε τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου, περατοῦμεν τὰς ἡμετέρας σημειώσεις ἐπὶ τῇ τῇ ἐπιστολῇ πέμπτῃ ἐφορταζομένῳ χαρμοῦνῳ γεγονότι.

O. A.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

— Ἡ «Ἐπιθεώρησις τοῦ διεθνούς Δικαίου» (Revue de Droit international, 1892 ἀρ. 4) δημοσιεύει ἐνδιαφέρον λίαν ἄρθρον τοῦ κ. Engelhardt ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς προστασίας, ἐπιγραφόμενον: «Ἱστορικαὶ καὶ νομικαὶ σκέψεις ἐπὶ τῶν προστασιῶν» (Considérations historiques et juridiques sur les protectorats. Ἐν πρώτοις ὁ κ. Engelhardt ὀρίζει τὸν νομικὸν χαρακτῆρα τῶν προστασιῶν ἐν τῷ ρωμαϊκῷ δικαίῳ. Ἐρχόμενος δ' εἶτα εἰς τὸν μέσον αἰῶνα, ἀποδείκνυσιν ὅτι ὁ αεριολισμὸς οὐδαμῶς καταλέγεται τῷ συστήματι τῆς προστασίας, ἅτε οὐδὲν τὸ διεθνὲς ἔχων. Ἐν τούτοις παρετηρήθη αὐτῷ ὅτι ὁ μέσος αἰὼν κάλλιστα ἔγνω καὶ ἐρήρωσε τὸ σύστημα τῆς προστασίας. Τὰ προστατευτικὰ κατ' αὐτὸν γράμματα οὐδαμῶς εἰσι σπάνια, σημειοῦνται δ' ἐξ αὐτῶν τὰ ἄρτι δημοσιευθέντα ἐν τῇ «Συλλογῇ τῶν εἰς τὴν ἡγγυονίαν τοῦ Μοναχοῦ ἀναφερομένων ἐγγράφων» ὑπὸ τοῦ κ. Zaige. Ὁ κ. Engelhardt παρατηρεῖ ἐν τῷ βαλκανικῷ ὁργανισμῷ τί, ὅπερ λίαν πλησιάζει τῇ ρωμαϊκῇ προστασίᾳ ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ φαίνεται ἀποδεχόμενος ὅτι τὰ μικρὰ βαλκανικὰ κράτη συνδέοντο ἢ συνδέονται διὰ τινος ἀρχικοῦ συμβολαίου προστασίας τῇ κυριότητι δυνάμει καὶ ὅτε αὕτη ἐπιμόνως ἠρνεῖτο τὸ σύστημα τοῦτο. Ἐπὶ πλέον τῶν πενήκοντα ἔτων αἱ παραδουνάβιοι ἡγεμονίαι εἶχον συγχρόνως ἐπικυρίαρχον τὴν Πύλιν, καὶ προστατρίαν τὴν Ρωσίαν. Τὴν κατάστασιν δὲ ταύτην διεδέξατο ἑτέρα τῷ 1856, μᾶλλον περίπλοκος, ἡ κοινὴ τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων προστασία. Μετὰ ταῦτα ἐξετάζει, συμφώνως πρὸς τὸ θέμα αὐτοῦ, τὴν Σερβίαν, ἐφ' ἧς ἡ Ρωσία οὐδέποτε ἐξήσκησεν ἐπίσημον προστασίαν, τὸ Μαυροβούνιον, τὴν Βουλγαρίαν, τὴν Βοσνίαν, τὴν Κύπρον καὶ τὴν Αἴγυπτον.

— Ὁ κόμης de Cholet, ἀξιωματικὸς τοῦ 7θου συντάγματος τοῦ γαλλικοῦ πεζικοῦ, ἐξέδωκεν ἐν Παρίσις τομίδιον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν: «Ἀρμενία, Κουρδιστὰν καὶ «Μετοπισταμία», ἐν ἧ ἀφηγεῖται ταξείδιον αὐτοῦ εἰς τὰς χώρας ταύτας.

— Ἐν Ἀθήναις, μεταφρασθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Π. Φαρμακοπούλου, τέως διπλωματικοῦ πράκτορος τῆς Ἑλλάδος ἐν Βουκουρεστίῳ, ἐκδίδεται, ὁ «Βίος τοῦ Ἰησοῦ» τοῦ Ρενάν.

— Πρὸ ταῖς ἀνωτέρω δημοσιεύσεσιν ἐπιπροστίθεμεθα, ὅπως καταδειχθῇ ἐπὶ μᾶλλον ὅτι πανταχοῦ μελετῶνται τὰ ἑλληνικὰ πράγματα ὑπὸ πάσας αὐτῶν τὰς ὀφείας καὶ σπουδαίας καθ' ἐκάστην ἐκδίδονται πραγματεῖαι, ὅτι ἐν τῇ «Νέᾳ ἱστορικῇ τοῦ γαλλικοῦ καὶ ξένου δικαίου Ἐπιθεωρήσει» (Nouvelle Revue Historique du Droit: Français et Étranger), ἐδημοσιεύθη πραγματεία ἐπιγραφομένη: «Ἡ αἰρετοκρασία ἐν τῷ ἑλληνικῷ πολιτισμῷ».

— Γνωστὴ ἐστὶν ἡ πολῦτιμος «Συλλογὴ τῶν συνθηκῶν τῆς Πύλης μετὰ τῶν ξένων δυνάμεων», ἀπὸ τῆς πρώτης συναρθείσης τῷ 1536 μετὰ τοῦ Σουλταῦν τοῦ Α' καὶ Φραγκίσκου τοῦ Α' συνθήκης μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, τοῦ Βαρώνου I. de Testa. Τῆς συλλογῆς ταύτης ἐξεδόθη

ἄρτι, ὑπὸ τῶν ἐξακολουθούντων αὐτὴν υἱῶν τοῦ πρώτου συλλογέως Ἀλφρέδου Τέστα καὶ Λεοπόλδου Τέστα, ὁ Ζ' τόμος.

— Ἡ ἐπέκτασις τοῦ ὑπερχαυκασίου σιδηροδρόμου τῆς Σαμαρκάνδης ἐν Ταρχάτῃ ἐστὶν ἀποφασισμένη. Ἡ νέα ὁδὸς κατασκευασθήσεται τῇ φροντίδι καὶ τῇ δαπάνῃ τοῦ κράτους. Αἱ ἐργασίαι θὰ διευθύνονται ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ἀννικώφ, φρονεῖται δὲ ὅτι ἀποπερατωθήσονται ἐντὸς τριῶν ἐτῶν.

— Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις ὁ πρῶτος διευθυντὴς τοῦ Ὁδείου Α. Καντακουζηνός, ὁ μελοποιὸς πολλῶν παιδικῶν ᾠμάτων, ἅτινα ἔτι καὶ νῦν ψάλλονται ἐν ταῖς ἐλληνικαῖς σχολαίσις, καὶ ἄλλων δημοτικῶν γενομένων.

— Ἐπ' ἴσης ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ἀπεβίωσεν ἡ δεσποινὶς Φρύμ, μαθήτρια τοῦ Bubenstein, ἥτις ἐγένετο ἡ πρώτη κλειδοκυμβαλίστρια τῆς Ἑλλάδος. Ἐχειροκροτήθη δ' ἐν Περτροπόλει, Κωνσταντινουπόλει, Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Ἀλλαχού.

ΑΙ ΠΛΗΓΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁδυνηρὰ ἀφύγνους τῶν μεγάλων ἐπιδημιῶν.

(συνέχεια ἴδε προηγούμεν. ἀριθμ.).

Τῷ 767 ἐγένετο ὁ πρῶτος γενικὸς λοιμὸς ἐν τῷ κόσμῳ.

Περὶ τὸ 890 ἡ εὐλογία ἐξηπλώθη καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Β. Ἀφρικήν.

Τῷ 954 νόσημα, ὃπερ φαίνεται νὰ ἦτο ἴσως ὕμενογόνος λαρυγγίτης καὶ καθ' ὃ ἐξωδαίνετο ὁ λάρυγξ ἀνῆρπασε 40.000 ψυχῶν.

Τῷ 962 ἐνέσκηψαν ἡ πανώλης ἐν Λονδίῳ· 50000 προσώπων ἀπέθανον.

Τῷ 1094 στοματικὸν νόσημα ἐμάινετο ἐν Λονδίῳ· τὸ 1/3 τῶν κατοίκων ἀπέθανον.

Τῷ 1095 λιμὸς καὶ λοιμὸς ἐποιοῦντο θραῦσιν ἐν Ἰρλανδίᾳ· οἱ ἡμίσεις τῶν κατοίκων ἀπέθανον.

Τῷ 1111 λιμὸς ἐν Λονδίῳ· κτήνη, ὄρνιθες καὶ κύνες ἀπέθνησκον μετὰ τῶν αὐτῶν συμπτωμάτων.

Τῷ 1172 Ἐρρίκος ὁ Β' ἠναγκάσθη νὰ ἐκκενώσῃ τὴν Ἀγγλίαν ἐνεκα τῆς πανώλους.

Τῷ 1187 ἡ εὐλογία ἐπεκράτει γενικῶς ἐν Εὐρώπῃ, μεταδοθεῖσα εἰς ταύτην ἐξ Ἀνατολῆς ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων.

Οἱ ἀποθάνοντες ὑπερέβησαν τὸ ἑκατομμύριον.

Τῷ 1204 ἡ Ἰρλανδία σχεδὸν ἡρημώθη ὑπὸ πείνης καὶ λοιμοῦ.

Ἡ πανώλης ἐνεφανίσθη ἐν Ἰταλίᾳ τῷ 1340 καὶ ἐπέξετάθη καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην.

Τῷ 1348 τὴν Εὐρώπην ἐλυμαίνετο πάλιν ὁ φλωρεντιανὸς λοιμὸς, ὃν περιγράφει ὁ Βοκκάκιος.

Τῷ 1349 ἐνέσκηψεν ἐν Βρετανίᾳ καὶ Ἰρλανδίᾳ ἡ λοιμικὴ νόσος (ἡ καλουμένη ἀπλῶς «μαῦρος θάνατος»). Ἐν Λονδίῳ ἀπέθνησκον 2.000 καθ' ἑκάστην.

Τῷ 1361 πυρετὸς ἐν Λονδίῳ καὶ Παρισίοις προῦκάλεσε τριμερὴν θνησιμότητα. Ταῦτ' ἐπὶ συνέβη καὶ τῷ 1369 ἐν Βρετανίᾳ.

Τῷ 1383 φοβερὸς λοιμὸς ἐν Ἰρλανδίᾳ κατέστρεψε τὸ τέταρτον τοῦ πληθυσμοῦ.

Πανώλης ἡρῆμωσε τὸ Λονδίον τῷ 1407. Κατὰ τὸ θέρος ἀπέθανον 30.000 προσώπων.

Μέγας λιμὸς καὶ λοιμὸς ἐν Ἰρλανδίᾳ τῷ 1466· ἀπέθανον 200.000.

Πανώλης ἐν Λονδίῳ τῷ 1470· τὸ ἥμισυ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως ἐξηφανίσθη.

Τῷ 1471 πανώλης ἐν Ὁξφόρδῃ ἐπέξετάθη ἐφ' ὅλοκλήρου τῆς Ἀγγλίας τὸ 1/3 τοῦ πληθυσμοῦ κατεστράφη.

Ὁ κίτρινος πυρετὸς ἐπιστεύετο ὅτι ἐπεκράτει παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς κατὰ τὴν ἀνακαλύψιν τῆς Ἀμερικῆς τῷ 1492.

Τῷ 1499 τοσοῦτον θανατηφόρος ἦτο ἡ πανώλης ἐν Λονδίῳ ὥστε ἡ αὐλὴ μεκόησεν εἰς Καλαί.

Νόσημα, προκαλοῦν ἄφθονον ἰδρῶτα, ἐξηφάνισεν ἐν Λονδίῳ τῷ 1506 ἐντὸς μηνὸς 27000, τῷ δὲ 1517 προῦκάλει τὸν θάνατον ἐντὸς τριῶν ὥρων. Ὁ ἥμισυς πληθυσμὸς τῶν ἀγγλικῶν πόλεων ἐξέλειπεν, ἡ δὲ Ὁξφόρδῃ εἰχεν ἐρημωθῇ.

Τῷ 1522 ἡ Λίμερικ προσεβλήθη ὑπὸ πανώλους· φοβερὰ θνησιμότης.

Τῷ 1528 νόσημα ἐν Λονδίῳ, προκαλοῦν ἄφθονον ἰδρῶτα, συνεπήγαγε γενικὴν ἐκ τῆς πρωτευούσης ἐξοδόν. Τοῦτο ἐπανελήφθη τὸ πέμπτον ἐν Λονδίῳ τῷ 1551 μετὰ μεγάλης θραύσεως.

Τῷ 1529 παραπλήσιον νόσημα ἐν Γερμανίᾳ συνεπεία τοῦ ὁποῦ μάλιστα οἱ ἄνθρωποι κατέπιπτον, ἀπέβη ὀλέθριον ἰδίᾳ εἰς τοὺς στρατιώτας.

Ἀσιατικὴ χολέρα περιεγράφη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Γαρκία δὲλ Χουέρτο τῷ 1560.

Πανώλης ἐν Ἀγγλίᾳ τῷ 1603· μόνον ἐν Λονδίῳ ἀπέθανον 30.578.

Τῷ 1604 ἡ πανώλης ἐξηφάνισε τὸ 1/4 τοῦ λαοῦ ἐν Ἰρλανδίᾳ.

Τῷ 1611 ἀπέθανον ἐν Κων/πόλει ὑπὸ πανώλους 200.000 προσώπων· ἑκατομμύρια δὲ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Τῷ 1625 μυστηριώδης νόσος ἐν Λονδίῳ· ἐντὸς ἐβδομάδων τινῶν 35.417 θάνατοι.

(Ἀκολουθεῖ).

ΚΟΡΩΝΑ Ἡ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμεν. ἀριθμ.).

Ἀνῆγγεila πρὸς τὸν Καζιμίρ τὴν ἔλευσιν τοῦ ἐξαδέλφου μου.

Τῷ ὠμίλησα περὶ παχυσάρχου νέου, ὀλίγον σοδαροῦ χαρακτῆρος καὶ ἐπομένως ἄνευ δυσαρέστων συνεπειῶν. Ὅχ' ἐγέλας ἐὰν ἐβλεπες τὸ παχάδοξον αὐτοῦ πρόσωπον, τεταραγμένον, καθ' ἣν στιγμὴν ἐγίγνετο ἡ ἀμοιβαία σύστασις. Δὲν τῷ ἀνήγγεila προηγουμένως τὰς μεταρρυθμίσεις, ὅφ' ὧν ἐγὼ ἡ ἰδία ἐξεπλάγχην. Διατί δὲν προειδοποίησα αὐτόν; Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω. Δὲν ἐπεθύμουν νὰ φανῶ ὅτι εἶχον παρατηρήσει τὰς μεταβολὰς ταύτας. Ἐπεθύμουν νὰ φαίνωμαι ὅτι οὐδὲ κἀν εἶδον κατὰ πρόσωπον τὸν Ρενώ. «Ἡ στρατιωτικὴ ζωὴ ὠφέλησε πολὺ τὸν ἐξαδέλφόν σας, μοὶ εἶπεν ὁ Καζιμίρ, ἐγένετο λίαν εὐειδὴς νέος. Οὐδὲν ὅμως ὁμοιάζει τῇ εἰκόνι αὐτοῦ, ἣν ἐζωγραφίσαστε.

— Ἦτο τότε πολὺ ἀσθενής.

— Καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον.

Ταῦτα λέγων ὁ Καζιμίρ με παρετῆρει ἀσκηραμυκταί. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν περίλυποι, περίλυποι.

Ἐπεθύμουν νὰ ριθῶ εἰς τὸν τράχηλόν σου, διότι ἤμην πολὺ εὐγνώμων ἐκ τῆς ἀκουσίας ταύτης ζηλοτυπίας, ἐπεθύμουν μάλιστα νὰ τῷ εἶπω: «Εἰσθε τρελλοί; Μήπως ὑποθέτετε ὅτι τὸν Ρενώ ἡτένισα ἄλλως ἢ ὡς σύντροφον τῆς νεανικῆς μου ζωῆς, ὡς συγγενὴ ἀνευρεθέντα; Ἐσίγησα. Ἰδέα τῆς μοὶ ἐνέπνευσε νὰ μὴ εἶπω τίποτε. Ἐφάνην μάλιστα ὡς προσδληθείσα ὀλίγον ἐκ τῆς παρατηρήσεώς σου. Μετὰ ταῦτα ὅμως, οὐδεμίαν ἀπέναντι αὐτοῦ ἔλαβον ὑποχρέωσιν. Οὐδὲν ὅμως δικαιοῦται νὰ κάμῃ παρατήρησιν τίνα προμοίαν, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ ὁ Ρενώ, κατόπιν τῆς συστάσεώς σου, ὑπῆρξε λίαν ἐπιφυλακτικὸς καὶ ἀσφόρων.

— Ἐξαδέλφη μου, μοὶ εἶπε, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς βλέπω ἐπὶ πολὺν καιρὸν ὁμοῦ. τὸν κ. Βιλλελόγκ καὶ ὅμᾳς, ὅπως μαντεύσω τὸν γάμον. Ἄλλως τε τὸν θεωρῶ ὡς τὸν ἐλευθερώτερον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου.

— Ἀπατᾶσθε.

— Δὲν εἶναι εὐγενὴς καὶ ἐλευθερίος;

— ὦ! μάλιστα, ἀλλὰ δὲν γίγνεται λόγος περὶ γάμου.

Διατί ἐψευδόμην; Εἰς ποῖον αἰσθημα ὑπέκουσα ἐψεύσθην; Δὲν ὤφειλον ἐκμυστηρεῖσαι εἰς τὸν Ρενώ, ἀλλ' ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐμάντευε τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποκρύπτω ἀπὸ τὸν Καζιμίρ τὴν ἀλήθειαν τόσῳ κατηγορηματικῶς. Ἠσχύνθην ἐμαυτὴν. Ἀπεμακρύνθην ἀποτόμως τοῦ Ρενώ καὶ ἐπανήλθην εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἠσχίσα νὰ κλαίω. Ἐξήλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου μετὰ τῆς ἀποφάσεως νὰ εἶπω εἰς τὴν μητέρα μου ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν Καζιμίρ νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά μου. Ἦτο τὸ μόνον μέσον ὅπως ἐκανοποιήσω ἐν τῇ συνειδήσει μου, τὴν ἀ-